

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Gfv.VII.30.269/2020/4.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Bajnok István előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

Az I. rendű felperes: felperes1 (cím1)

A II. rendű felperes: felperes2 (cím1)

A felperések képviselője: Szuper és Társai Ügyvédi Iroda (cím2; ügyintéző: dr. Koncz Nikolette ügyvéd)

Az alperes: alperes1 (cím4)

Az alperes képviselője: dr. Halápi Dóra ügyvéd cím3

A per tárgya: szerződés érvénytelenségének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek: felperések

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.623/2019/7. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 8.G.44.318/2016/51. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. rendű és a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 254.000 (kétszázötvennégyezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak felhívásra 3.000.000 (hárommillió) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperesek mint hitelfelvevők és zálogkötelezettek az alperessel 2005. november 23-én hitel-, zálog- és készfizető kezesi szerződést kötöttek „MKB svájci frank magánhitelhez annuitásos törlesztéssel eszközalapú hitelezés esetén” megnevezéssel. A szerződés 1.2. pontja szerint a kölcsön célja magáncélú felhasználás, a hitelfelvevők részére a szerződésben meghatározott célra és feltételekkel az alperes kötelezettséget vállalt arra, hogy a felperesek részére 195.300 CHF összegű devizahitelt tart rendelkezésre, legfeljebb 30.000.000 forint összegű kölcsön folyósítását vállalta. A felek a szerződést többször módosították, 2010. szeptember 8-án ingatlant terhelő elővásárlási jogot alapító szerződést is kötöttek. A felperesek 2005. november 25-én tartozáselismerő nyilatkozatot, majd a szerződésmódosítások alapján módosított tartozáselismerő nyilatkozatot is tettek.

[2] Az alperes a hitelszerződés alapján 184.037,79,- CHF-nek a forintellenértékét, azaz 30.000.000,- forintot az I. rendű felperes bankszámlájára 2005. december 16. napján átutalt. A hitel összegéből még ugyanaznap 5.659.437 forint és 7.675.992 forint, mindösszesen 13.335.429 forint került átutalásra az Bt. (a továbbiakban: Bt.) hitelének kiváltására,

9.961.968 forint egyéb hitel kiváltását szolgálta, míg 6.402.000 forintot a felperesek Standard betétben kötöttek le.

[3] A Bt-t 1406304888 cégjegyzékszám alatt 1999. június 1. napján jegyezték be és 2008. január 28. napján törölték a cégjegyzékből, annak kültagjai a társaság fennállása alatt folyamatosan az I. rendű és a II. rendű felperesek voltak. A felperesek módosított keresetükben az alperessel kötött szerződésük érvénytelenségének megállapítását kérték a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: rHpt.) 47. § (1) és (2) bekezdése, 203. § (6) és (7) bekezdése, 210. § (1) bekezdése, 213. § (1) bekezdés a), b) pontja, (2) bekezdése, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 200. § (2) bekezdése, 205. § (3) bekezdése, 205/A. § (1) és (2) bekezdése, 205/B. § (1) bekezdése, 209. § (3) bekezdése, 217. § (1) bekezdése és 375. §-a alapján, figyelemmel a 2/2014., a 6/2013., valamint az 1/2016. polgári jogegységi határozatokra, valamint a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben (a továbbiakban: DH1. tv.) rögzített elszámolás szabályairól és egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban DH2. tv.) hivatkozással. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés hatályossá nyilvánítását kérték az rPtk. 239/A. § (1) bekezdése alapján azzal, hogy 19.972.012 forint összeget az alperes felé 24 havi részletekben kötelesek megfizetni. Állították, hogy a perbeli szerződés fogyasztói kölcsönszerződésnek minősül, mivel azzal a korábbi ingatlanvásárlás céljából felvett hitelüket váltották ki.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[4] A felperesek módosított keresetükben az alperessel kötött szerződésük érvénytelenségének megállapítását kérték a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: rHpt.) 47. § (1) és (2) bekezdése, 203. § (6) és (7) bekezdése, 210. § (1) bekezdése, 213. § (1) bekezdés a), b) pontja, (2) bekezdése, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 200. § (2) bekezdése, 205. § (3) bekezdése, 205/A. § (1) és (2) bekezdése, 205/B. § (1) bekezdése, 209. § (3) bekezdése, 217. § (1) bekezdése és 375. §-a alapján, figyelemmel a 2/2014., a 6/2013., valamint az 1/2016. polgári jogegységi határozatokra, valamint a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben (a továbbiakban: DH1. tv.) rögzített elszámolás szabályairól és egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban DH2. tv.) hivatkozással. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés hatályossá nyilvánítását kérték az rPtk. 239/A. § (1) bekezdése alapján azzal, hogy 19.972.012 forint összeget az alperes felé 24 havi részletekben kötelesek megfizetni. Állították, hogy a perbeli szerződés fogyasztói kölcsönszerződésnek minősül, mivel azzal a korábbi ingatlanvásárlás céljából felvett hitelüket váltották ki.

[5] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, egyebek mellett arra is hivatkozott, hogy a perbeli szerződés nem fogyasztói és nem is fogyasztási szerződés.

Az első- és másodfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolása szerint a perbeli kölcsönszerződés nem minősül fogyasztói szerződésnek, mivel megkötésére hitelkiváltás céljából került sor. A felvett 30.000.000 forint a Bt. hitelének kiváltása, valamint

egyéb hitelkiváltás címén átutalásra került. A szerződéskötéskor hatályos rHpt. 2. számú mellékletének III.5. pontja szerint – figyelemmel a kölcsön felhasználási céljára – a kölcsön sem fogyasztási kölcsönszerződésnek, sem a III.13. pont alapján lakossági kölcsönszerződésnek nem minősül, és a felperesek emiatt nem minősülnek az rPtk. 685. § d) pontja szerinti fogyasztónak sem.

[7] Az elsőfokú bíróság idézte az rPtk. 209/A. §-át, 236. § (1) bekezdését és 236. § (2) bekezdés c) pontját, és rámutatott: mivel a felperesek nem minősülnek fogyasztónak, az rPtk. 209. §-a alapján a szerződést megtámadhatták volna. E körben az elsőfokú bíróság utalt a Kúria EBH2015. G. 1. számú döntésében foglaltakra. A felperesek azonban a jogszabályban írt határidőt elmulasztották, a megtámadási határidő nyugvására, megszakadására nem hivatkoztak, így a szerződési feltételek tisztességtelensége vizsgálatának feltételei nem állnak fenn.

[8] A felperesek alaptalanul hivatkoztak a szerződés és a kockázatfeltáró nyilatkozatok alaki hibájára is. A szerződés megfelelt az rHpt. 47. § (1) és (2) bekezdésében foglaltaknak, azt az alperes cégjegyzési joggal felruházott szervezeti képviselője írta alá. Az, hogy a két jognyilatkozatra jogosult személy közül az egyik akadályoztatása miatt helyettesként más személy írta alá a szerződést, nem ütközik az rHpt. rendelkezéseibe.

[9] Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a rHpt. 203. § (4)-(7) bekezdésében foglalt kötelezettség csak fogyasztói kölcsönszerződés esetében terheli a pénzügyi intézményt, ennek ellenére vizsgálta az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatót és arra a következtetésre jutott, hogy az megfelelt az rHpt. rendelkezéseinek. Az rHpt. 213. § (1) bekezdés a), b) pontja szintén a fogyasztási és lakossági kölcsönszerződésekre irányadó, így ezen érvénytelenségi okra való felperesi hivatkozás sem volt alapos. A kölcsön hitelkiváltásra felhasznált részét illetően az rHpt. 213. § alkalmazásának feltételei nem állnak fenn. A kölcsön összegének egy része a felperesek számlájára került közvetlen folyósításra, melyet felhasználtak, e tekintetben az elsőfokú bíróság vizsgálta az rHpt. 213. § (1) bekezdés a) és b) pontjába való ütközést és arra a következtetésre jutott, hogy a kölcsönszerződés a felhívott jogszabályba nem ütközik.

[10] A felperesek alaptalanul hivatkoztak arra is, hogy az általános szerződési feltételek nem váltak a szerződés részévé. Az rPtk. 205/A. és 205/B. §-ai a per tárgyát képező szerződés megkötésekor nem voltak hatályban, így ezen szerződésre nem alkalmazhatók. A felpereseknek a szerződés 9.4. pontjába foglalt nyilatkozata alapján pedig megállapítható, hogy az üzletszabályzat a szerződés részévé vált a szerződéskötéskor hatályos Ptk. 205. § (3) bekezdése alapján.

[11] A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét – részben eltérő indokolással – helybenhagyta. Megítélése szerint helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság a tekintetben, hogy a perbeli szerződés nem minősül fogyasztói szerződésnek. A Bt. hitelének törlesztése kérdésében az ítéletábra egyetértett az e körben kifejtett, az rHpt. 2. számú mellékletének III.5. és 13. pontjaira és az EBH 2015.G.1. számú döntésére utaló érveléssel. Az ítéletábra álláspontja szerint azonban a lakáscélú fogyasztási hitel kiváltására fordított összeg vonatkozásában a szerződés fogyasztói szerződésnek minősül, annak ellenére, hogy a szerződéssel érintett ingatlan a felperesek előadása szerint a lakhatásukon kívül a Bt. székhelyét is képezte. A perbeli hitelszerződés részben fogyasztói kölcsön kiváltására irányuló célja nem változtatja meg az eredeti ügylet célját (BH2016. 83.). Az I. rendű felperes úgy nyilatkozott, hogy a fennmaradó mintegy 6.000.000 forint összeget a következő törlesztésekre fordították, így ezen összeg vonatkozásában a szerződés – a fogyasztói, illetve a nem fogyasztói szerződés törlesztésére felhasznált összeg arányában – kisebb részében fogyasztói szerződésnek, túlnyomó részben pedig nem fogyasztói szerződésnek minősül.

[12] Az ítéletábra rögzítette, hogy az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) a C-464/01. számú ügyben rámutatott, hogy csak akkor fogyasztói a kettős célú szerződés, ha abban a szakmai jelleg elhanyagolható szerepet játszik, a C-110/14. számú ítéletében pedig úgy foglalt állást, hogy fogyasztó az, aki olyan célból jár el, amely kívül esik saját szakmája, üzleti tevékenysége, vagy foglalkozása körén. A felperesek a kölcsön nagyobb részét a gazdasági társaságuk hitelének kiváltására használták fel. Mindezekre tekintettel az ítéletábra megállapította, hogy a kettős célú szerződésben a gazdasági, szakmai jelleg dominált, a felperesek a szerződés megkötése során üzleti tevékenységük körében jártak el, ezáltal ők maguk nem minősültek az rPtk. 685. § d) pontja szerinti fogyasztóknak, a perbeli szerződés pedig az rPtk. 685. § e) pont szerinti fogyasztói szerződésnek.

[13] Az ítéletábra nem értett maradéktalanul egyet a szerződés megtámadása körében az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel, ugyanis az rPtk.-nak nem az elsőfokú bíróság által elsődlegesen felhívott 209/A. §-a, hanem a 209. §-a volt alkalmazandó. E rendelkezés azonban – szemben a szerződéskötés idején a Ptk. 209/A. § rendelkezései helyett már kötelezően alkalmazandó 93/13. Irányelv 6. cikk (1) bekezdésével – nem a semmisség jogkövetkezményét fűzi a kikötés tisztességtelenségéhez, hanem a szerződés megtámadására ad lehetőséget. Erre – a helyesen felhívott – rPtk. 236. § (1) bekezdése szerinti megtámadási határidő, valamint annak (2) bekezdés c) pontja szerint számított kezdő időpontja volt irányadó. Mindezek alapján végül is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperesek a megtámadási határidőt elmulasztották, amelynek jogkövetkezményét is jogszabálysértés nélkül vonta le.

[14] Annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság nem minősítette a perbeli szerződést fogyasztói szerződésnek, mégis vizsgálta a kockázatfeltáró nyilatkozat esetleges tisztességtelenségét, továbbá a szerződésnek a Hpt. 203. § (4)-(5) bekezdésének és a 213. § (1) bekezdés a) és b) pontjának való megfelelését. Ezen követelmények kizárólag a fogyasztói szerződések körében értékelendők, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak az e körben tett szükségtelen megállapításait az indokolásból mellőzte.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[15] A felperesek felülvizsgálati kérelmükben elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetüknek helytadó ítélet meghozatalát, másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítást kérték. Állították, a jogerős ítélet sérti az rHpt. 1. § (1) bekezdés a) pontját, 3. § (1) bekezdés b) pontját, 203. § (6) és (7) bekezdését, 213. § (1) bekezdés a), b), c) és e) pontját, 2. számú mellékletének III.13. pontját, az rPtk. 198. §-át, 205. § (3) bekezdését, 205/B. §-át, 209. § (1) és (4) bekezdését, 321. §-át, 685. § d) pontját, a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény 2. § e) és i) pontjait, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 3. § (3) és (6) bekezdését, 164. § (1) bekezdését, 213. § (1) bekezdését, a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelenségnek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (1) bekezdés a), b), i) és j) pontjait, a DH1. tv. 3. § (3) és (4) bekezdését, a DH2. tv. 5. § (2) bekezdését, a 2/2014. PJE 3. pontját, valamint az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését, és XXVIII. cikk (1) bekezdését.

[16] Arra hivatkoztak, hogy az eljáró bíróságok a perbeli szerződést tévesen „vállalkozási szerződésnek” minősítették, holott a másodfokú bíróság is kimondta, hogy a perbeli szerződés részben fogyasztói szerződésnek minősül. Ennek körében az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták az rHpt. felhívott rendelkezéseit és az rPtk. 685. § d) pontját.

[17] Megismételték, hogy a perbeli szerződés nem felel meg az rHpt. 213. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban foglaltaknak, álláspontjukat e körben részletesen kifejtették.

[18] Hivatkoztak arra is, hogy a szerződési feltételek tisztességtelenségét a bíróság hivatalból is köteles lett volna észlelni, hogy azok ne jelentsenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve. Ennek körében pedig észlelnie kellett volna, hogy a perbeli szerződés nem felel meg az rHpt. 213. § c) és e) pontjaiban foglaltak sem, ezért a szerződés az rPtk. 209/A. § (2) bekezdése alapján semmis.

[19] Az Alaptörvény felhívott rendelkezéseinek megsértése körében azzal érveltek, hogy a bíróságnak hivatalból kellett volna észlelnie, hogy a „felperes nem követelhet szerződésszerű teljesítéssel járó összeget, melyek őt csak addig illették meg, amíg a felek közötti szerződés fennállt, a futamidő alatt.” „Amennyiben az ítéletábla előtt nyilvánvaló, hogy tilos árfolyamrésszel, egyoldalú szerződésmódosítással, ügyleti kamattal és kezelési költséggel, valamint ráadásul ezekre jutó késedelmi kamatokkal növelt marasztalási keresetet terjeszt elő egy pénzügyi intézmény, akkor csak azt lehet(ne) megállapítani, hogy a kereset nem teljesíthető, mert az indított keresettel érvényesíteni kívánt jog eleve jogszabályba ütközik.”

[20] Megítélésük szerint az eljáró bíróságok csak formális bizonyítást folytattak le, de nem vették figyelembe annak eredményességét a felperesi tény- és jogállítás körében. Nem az eljáró bíróságok szövegértelmezését kell figyelembe venni, hanem a fogyasztóké.

[21] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[22] Előrebocsátja a Kúria a felülvizsgálati eljárás lényegével és korlátaival kapcsolatban, hogy felülbírálati jogkörét az adott ügyben nem irányadó, három kivételtől eltekintve, a felülvizsgálati kérelem korlátján belül, a hatvannapos határidőben érkezett perorvoslati kérelemben – a következőkben kifejtettek szerint érdemi vizsgálatra alkalmas tartalommal – megjelölt jogszabálysértések vizsgálatával gyakorolhatja. Az rPp. 272. § (1) és (2) bekezdései értelmében – miként azokat az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény értelmezte – a jogerős ítélet több rendelkezését támadó, avagy több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozó felülvizsgálati kérelemnek valamennyi hivatkozás tekintetében rendelkeznie kell a törvényben meghatározott, egymással szoros logikai és perjogi kapcsolatban álló kötelező tartalmi kellékekkel. Ezek a támadott határozat, a jogszabálysértés és azzal összhangban a megsértett jogszabályhely megjelölése, a jogorvoslati kérelem indokainak ismertetése és a Kúria döntésére irányuló határozott kérelem. Több jogszabálysértésre alapított felülvizsgálati kérelemnek valamennyi jogszabálysértés tekintetében teljesítenie kell az előzőekben bemutatott tartalmi elvárást, ellenkező esetben a tartalmilag fogyatékos felülvizsgálati kérelmet – vonatkozó részében – a Kúria nem vizsgálhatja érdemben. A tartalmilag hiányos perorvoslati kérelem nem korrigálható utóbb, sem hiánypótlás elrendelésével, sem a felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél kiegészítő nyilatkozatával. A felülvizsgálati kérelemnek a kötelező tartalmi, egyben fogalmi elemekkel a benyújtására nyitva álló hatvannapos határidőn belül kell rendelkeznie. Az rPp. 272. §-át 2012. szeptember 1-jei hatállyal módosító, az igazságügyi és közigazgatási tárgyú törvények módosításáról szóló 2012. évi CXVII. törvény 9. §-a és 17. §-a eredményeként a 2012. október 31-e után jogerőre emelkedett határozatok ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmek kötelező tartalmi eleme – egyebek mellett – a megsértett jogszabályhely megjelölése, amelyet – az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontjához fűzött indokolásból kitűnően – konkrétan, a jogforrás, a

paragrafusszám, az esetleges bekezdések és pontok számának megadásával kell meghatározni, követelmény továbbá az is, hogy az így megjelölt jogszabályhely megfeleljen a jogszabálysértés szöveges körülírásának.

[23] Megjegyzi a Kúria, hogy az rPp. 272. § (3) bekezdése értelmében egyedül akkor térhet el a felülvizsgálati kérelemben tévesen megjelölt konkrét jogszabályhelyektől az állított jogszabálysértések vizsgálata során, ha e körben nyilvánvaló, azonosítható elírás történt, vagyis ha a jogszabálysértés tényének megfelelő szöveges előadása alapján meg lehet állapítani, hogy a kérelem előterjesztője a kérelemben tévesen írtak helyett milyen jogszabályhely megsértésére kívánt valójában hivatkozni. Jelen ügyben e szabály alkalmazására nem volt mód.

[24] A kifejtettekből következően, a tartalmi hiányossága zárta ki a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálatát abban a részében, amelyben a felperesek az rHpt. 1. § (1) bekezdés a) pontjának, 3. § (1) bekezdés b) pontjának, 203. § (6) és (7) bekezdésének, az rPtk. 198. §-ának, 205. § (3) bekezdésének, 205/B. §-ának, 321. §-ának, a DH1. tv. 3. § (3) és (4) bekezdésének, valamint a DH2. tv. 5. § (2) bekezdésének megsértését állították, mert a felperesek felülvizsgálati kérelmükben nem ismertették e megjelölt jogszabályhelyekre történő hivatkozásuk indokait.

[25] A Kúria a jogerős ítéletet a fentiek figyelembevételével az rPp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és azt az abban megjelölt okokból nem találta jogszabálysértőnek.

[26] A felperesek felülvizsgálati kérelmükben nem tették vitássá a jogerős ítéletnek azt a megállapítását, hogy a perbeli szerződés alapján igénybe vett kölcsön nagyobb részét a gazdasági társaságuk hitelének kiváltására használták fel, vagyis a kettős célú szerződésben a gazdasági, szakmai jelleg dominált, a felperesek a szerződés megkötése során üzleti tevékenységük körében jártak el. Figyelemmel ezért a perbeli szerződés jellegadó sajátosságára és alapvető céljára, a jogerős ítélet – a EUB felhívott eseti döntéseiben kifejtettekre is – jogszabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek nem minősülnek a perbeli szerződés tekintetében az rHpt. 2. számú mellékletének III.4. pontja, illetve az rPtk. 685. § d) pontja szerinti fogyasztónak. Egyetértett ezért a Kúria a jogerős ítélet azon megállapításával, hogy a perbeli kölcsön nem tartozott az rHpt. 2. számú mellékletének III.5. és III.13. pontjában meghatározott fogyasztási, illetve lakossági kölcsön fogalma alá, és nem minősült az rPtk. 685. § e) pontja szerinti fogyasztási szerződésnek sem.

[27] A fogyasztási és lakossági kölcsönszerződésekre irányadó rHpt. 213. § (1) bekezdése, illetve a fogyasztóval kötött szerződésekre irányadó Korm. rendelet 1. §-a, és az rPtk. 209/A. § (2) bekezdése a jelen jogvita eldöntése során nem volt alkalmazandó, e jogszabályok megsértése ez okból nem volt megállapítható.

[28] A jogerős ítéletben is hivatkozott EBH2015. G.1. számú elvi döntésben kifejtettek összhangban a Kúria is hangsúlyozza, hogy a perbeli szerződés megkötésekor hatályos rPtk. 209. § (1) bekezdése alapján a nem fogyasztónak minősülő felperesek is hivatkozhattak az általános szerződési feltételek tisztességtelenségére, de ez utóbbi nem semmisségi, hanem megtámadási ok volt. E megtámadási jogukkal ezért csak az rPtk. 236. § (2) bekezdés c) pontja szerint számított, az rPtk. 236. § (1) bekezdésében írt egy éven belül élhettek volna. Ezt a határidőt azonban elmulasztották, a megtámadási jogukra nyitva álló határidő nyugvására, megszakadására nem hivatkoztak, ahogyan azt az eljáró bíróságok is helytállóan megállapították. A kifejtettekből következik az is, hogy a perben vitatott általános szerződési feltételek egyes rendelkezéseinek esetleges tisztességtelenségének vizsgálata nem volt lehetséges.

[29] A felperesek alaptalanul hivatkoztak az általuk felhívott eljárási szabályok megsértésére is. A kereseti kérelemhez kötöttség szabálya és a kereseti kérelmen való túlterjeszkedés tilalma mellett [rPp. 3. § (2) bekezdés, 213. § (1) bekezdés, 215. §] – a kereset tárgya és a felperesek kereseti tényállításai mentén – a felpereseknek az ügyben eljáró bíróságok kötelezettségének elmulasztására vonatkozó hivatkozása a per tárgyán túl jelentkező esetleges semmisségi okokkal összefüggésben nem foghatott helyt [1/2015. (VI. 15.) PK vélemény, 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 4.a) és b) pont]. A 93/13/EGK irányelv rendelkezéseiből sem vezethető le az előzőektől eltérő elvárás, miként azt az irányelv 4. cikk (1) és 6. cikk (1) bekezdésének értelmezésével az EUB is kimondta a C-511/17. számú ügyben hozott ítéletében.

[30] Részben ugyanezen okból alaptalanul állították az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésének, és XXVIII. cikk (1) bekezdésének megsértését is a felperesek. A Kúria e vonatkozásban hangsúlyozza azt is, hogy a felülvizsgálati kérelemben e körben előadottak nem voltak összeegyeztethetők a perbeli tényállással, mert jelen perben a pénzügyi intézmény volt a per alperese, aki sem keresetet, sem viszonykeresetet nem terjesztett elő, következésképp marasztalásra irányuló kérelme sem volt. Fogalmilag is kizárt ezért, hogy a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott okokból a jogerős ítélet sértené az Alaptörvény felhívott rendelkezéseit.

[31] A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős ítéletet az rPp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[32] A Kúria az eredménytelen felülvizsgálati kérelemre tekintettel a felülvizsgálati eljárásban is pervesztes felpereseket az rPp. 270. § (1) bekezdése szerint irányadó 78. § (1) bekezdése és 82. § (1) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelezte az alperes áfát is magában foglaló ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére. A Kúria ennek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szól 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2), (5) és (6) bekezdései alapján a pertárgyérték és a kifejtett jogi képviselési tevékenységgel arányosan mérsékelt összegben határozta meg. A felperesek az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 59. § (1) bekezdése, 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelesek.

[33] Az ítélet elleni felülvizsgálatot az rPp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

[34] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet az rPp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2021. március 30.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Bajnok István s.k. előadó bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

